

Waarde heren, emeriti, overige schepsels,

De warme klanken van een van Johann Sebastians cantates schallen door de kamer. *Der Herr denkt an uns*. De Primus Inter Pares leunt nog eens achterover in zijn riante zetel, nipt aan zijn whisky en geeft zich over aan een zalig mijmeren. Hij denkt na over het Oudste, het leven als Heer van Ut Lex Omnibus Discetur en, sinds kort, zijn leven als Primus. Telkens weer komt die ene zin uit Bachs cantate terug: *Der Herr denkt an uns*.

Niet alleen in de kamer van de Primus klonk '*Der Herr denkt an uns*', op het dispuut was eveneens deze uitroep veelvuldig te horen. Tijdens het Diesassemblee, waar de 11^e geboortedag van het Oudste herdacht en gevierd werd, keken de Heren terug. Besturen komen en gaan, meestal zonder iets daadwerkelijk te hebben toegevoegd. Allerhande clubjes worden gevormd, enkel om een roemloze dood te sterven. In het gewoel van de civitas probeert de grijze muis wanhopig zijn marginale leven vorm te geven. Laatst ving de Primus een gesprek op tussen enkele van dit soort civieten: 'Weet je, de civitas is een puinhoop.' 'Gelijk heb je! Het is totaal niet professioneel, iedereen doet zomaar wat.' 'Precies, en het is ook niet transparant, alles gebeurt via de wandelgangen en achterkamerpolitiek.' 'Klopt. Echt jammer dat we daar zo weinig aan kunnen doen.'

Het gesprek kabbelde zo verder. Al gauw bleek dat de civieten in kwestie het werkdocument van het Oudste hadden gelezen: een verklaring voor de heldere inzichten. Het gesprek werd gevoeliger, emotioneler. Alle walging van emotioneel gewauwel ten spijt bleef de Primus toch luisteren. 'Ik zie het soms echt niet meer zitten: ik heb het super druk met m'n studie, ik wil tijd maken voor m'n vrienden en ik wil meer gaan sporten. En dan moet ik ook nog eens tijd in de vereniging steken!' Dit ging zo een tijd door, tot er niet veel meer te horen was dan een zacht gekerm. Plots zei een van de civieten: 'Maar weet je, de Heren van Ut Lex denken aan ons!' 'Denk je dat echt?' snotterde de ander. 'Ik weet het niet zeker, ik kan er alleen maar op hopen. Zie het als een soort sprong in het diepe.'

Het antwoord dat volgt op deze noodkreet is een herhaling van zetten Onzerzijds. Elk jaar ontfermt het Oudste zich weer over de civitas. Jaar in, jaar uit wordt het beleid grondig doorgenomen, veelal tot gronds toe afgebrand en als ashoopte terug in de bibberende handjes van huilende bestuursleden gelegd. Wantoestanden worden aan de kaak gesteld, disfunctionerende commissies opgespoord en dwalende civieten op het rechte pad gestuurd.

Nu klinkt dit alles u wellicht enigszins bevreemdend in de oren. Het lijkt wel of het Oudste een soort schaduwbestuur is dat aan de touwtjes trekt. Welnu, enerzijds is dit zeker het geval. Anderzijds is het niet correct het hierbij te laten. Want ja, we zijn rete-constructief op de HV en ja, we krijgen veel gedaan op het dispuut. Maar onze activiteiten op het dispuut moeten meer gezien worden als een bijbaan, een schnabbeltje. Een hobby om de Heren bezig te houden als ze zich eens vervelen. Immers, het enige doel van het Oudste is het Oudste zelf. De cantate klinkt verder en eindigt met het magistrale slotkoor, dat geldt voor zowel de civieten als voor de Heeren zelf: *Ihr seid die Gesegneten des Herrn*.

Dit stuk zou nog lange tijd kunnen doorgaan over de historie van Ut Lex Omnibus Discetur, diens roemruchte leden en Emeriti. Maar waarom? De ware grootsheid van het Oudste laat zich niet kennen door een verhaal, hoe scherp ook geschreven. Civitas, onthoud enkel dit: de Heren denken aan u. Af en toe dan, als ze echt niet anders te doen hebben. Het enige wat u hoeft te doen, is volgen. Wij zeggen 'Dans!', u zegt: 'Hoe hoog?'.

Dag kleurloos creatuur! Voor jou is dit stuk voorbij.

Heeren en Emeriti, het woord is aan u. Als geen ander kent u de roem en grootsheid van het Oudste. Woorden schieten tekort als maar een fractie uw heldendaden hier beschreven zou moeten worden. Daarom een eenvoudig maar krachtig: dank. Dank voor wie u bent geweest als Heer, maar ook als mens. Dank voor wie u nog steeds bent, waar dan ook ter wereld.

Het is ons gegeven.

Ut Lex Vivat!

Minzame knik,

Heer van Gent

Primus Inter Pares